

Arrest

**nr. 209 975 van 25 september 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. SAMPERMANS, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 september 2015 en heeft op 28 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 25 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekster werd door het CGVS op 10 oktober 2016, op 10 november 2016 en op 2 maart 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 27 april 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Irakees staatsburger van Arabische origine en bent u sjiitisch moslim. U bent geboren op 3 juli 1960 in de wijk Karada van de Irakese hoofdstad Bagdad.

U werkte uw 5e jaar lager onderwijs af en huwde in 1977 met A. Z., M. S. G.. U kreeg met hem twee kinderen, S., K. (O.V. ...) en S., R. (O.V. ...). U scheidde in 1977 van uw man

In 1996 verhuisde u naar de wijk al Dora in Bagdad. In 2007, toen er sektarisch geweld woedde in de stad, vielen leden van milities uw woning binnen. Uw zoon K. werd ontvoerd uit uw woning en uw dochter R. werd verkracht. Ook uw vader werd vermoord. Uw zoon kwam weer vrij nadat er losgeld betaald werd. Uw moeder overleed in de nasleep van deze gebeurtenissen. U besloot met uw familie te verhuizen naar de wijk Karada.

In 2010 keerde u met de familie van uw zoon en uw dochter terug naar de wijk Bayaa, waar u een maand of twee een huis deelde met uw broer B. O.V. (...). Uw oom woonde aan de ene kant en u aan de andere kant van het pand. Vervolgens huurde u een huis in de wijk al Bayaa, waar u samen woonde met het gezin van uw zoon en met uw dochter en haar kinderen. U verdiende geld door huizen te kuisen. Uw zoon werkte als verdeler van medicijnen.

In juli 2014 werd uw kleinzoon H. (O.V. ...) ontvoerd toen hij voor het huis met vrienden aan het voetballen was. U en uw dochter werden door kinderen in de straat geïnformeerd dat H. meegenomen was door een wagen. Jullie waarschuwden een nabijgelegen controlepost waar jullie niet geholpen werden en verwittigden vervolgens uw zoon, die op dat moment bij zijn schoonfamilie was. Later werden jullie gebeld door de ontvoerders, die losgeld eisten. Na enkele telefonische onderhandelingen, leverde uw dochter het losgeld af aan de snelweg van al Bayaa. Zij keerde terug met haar zoon en besloot dan samen met u en met haar kinderen naar Europa te reizen. Uw zoon bleef in Irak. Tijdens jullie reis in Europa zaten jullie echter vast in Macedonië en moesten jullie terug naar Griekenland en vervolgens Turkije en uiteindelijk naar Irak terugkeren.

Uw zoon werd op zijn werk herhaaldelijk aangesproken door een collega, genaamd M. K. H., die zich ook wel A. A. noemde. Hij overtuigde uw zoon om een tweede job aan te nemen en zei dat hij hem aan een winstgevend klusje kon helpen. Uw zoon stond hier aanvankelijk weigerachtig tegenover omdat M. K. H. niet vertelde wat voor werk uw zoon precies zou moeten doen. In 2015 had uw zoon echter geld nodig voor een operatie die zijn echtgenote moest ondergaan. Op 25 augustus 2015 ging uw zoon met zijn collega mee naar een verlaten huis in de wijk Ghazaliya, waar hij begroet werd door drie personen. Zij behoorden tot de terreurbeweging Islamitische Staat (Daesh) en spraken over het omverwerpen van de regering. Zij vertelden uw zoon dat hij wapens en personen zou moeten vervoeren die door de Irakese overheid gezocht zijn. Uw zoon was bang dat zij hem zouden vermoorden en stemde toe.

Uw zoon kwam thuis en vertelde u wat er gebeurd was. U verloor het bewustzijn. Uw kinderen brachten u naar het ziekenhuis. Later die dag, rond 9 uur in de avond, werd er op de deur geklopt. Er stond een auto voor uw huis met drie personen in. Uw zoon stapte in hun wagen en sprak met hen. Zij verklaarden dat zij naar uw zoon waren gekomen om u te tonen dat zij wisten waar hij woonde. Zij zeiden dat hij moest meewerken en dat iedere verkeerde stap hem en zijn familieleden in gevaar zou brengen. Uw zoon stemde weer in. Hij ging weer naar binnen en liet zijn echtgenote en zoon naar een veilige plaats brengen. Zelf vertrok hij met u en uw dochter naar uw tante. De volgende ochtend verwittigde uw zoon zijn bedrijf en de politie. Zijn schoonvader hielp hem om een bedrag voor te bereiden waarmee jullie een vlucht naar Turkije en een smokkelaar konden betalen.

Op 3 september 2015 nam u samen met uw kinderen en de kinderen van uw zus het vliegtuig naar Turkije, waar u een 8 dagen verbleef. U maakte vervolgens de oversteek naar Griekenland en reisde door verschillende Europese landen naar België, waar u op 27 september 2015 aankwam en op 28 september 2015 een aanvraag tot internationale bescherming indiende.

Om jullie verzoek tot internationale bescherming te ondersteunen, legde uw zoon de volgende documenten neer: zijn paspoort, dat van uw dochter en haar kinderen, zijn identiteitskaart, kopieën van de identiteitskaarten van zijn echtgenote en zoon Y., zijn originele huwelijksakte, een kopie van zijn nationaliteitsbewijs en woonstkaart, foto's van zijn werk, originele bestelbonnen van zijn werk, originele toelatingsbewijzen voor zijn Irakese bedrijfsvoertuig, een kopie van uw scheidingsakte, een kopie van een aangifte bij de politie, originele overlijdensaktes van uw ouders, een kopie van een ontheemdenkaart, kopieën van Irakese medische documenten van de echtgenote van uw zoon, kopieën van medische documenten van uw kleinzoon en een internetartikel over smokkelpraktijken van terreurbeweging Islamitische Staat.

Daarnaast legde uw dochter de volgende, bijkomende documenten neer: haar originele identiteitsdocumenten en die van haar kinderen, de originele nationaliteitsbewijzen van haar en haar kinderen, haar originele huwelijksakte, een kopie van de identiteitskaart van haar man, documenten betreffende haar verzoek tot internationale bescherming in Griekenland, een Grieks doorgangsbewijs, een klacht die werd neergelegd naar aanleiding van de ontvoering van haar zoon H., een psychologisch rapport, foto's van uw reis door Griekenland en medische documenten van uw kleinzoon H.

U legde zelf de volgende, bijkomende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, bewijs van ontheemding, aanvraag voor een woonst en Griekse asiëldocumenten allen originelen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Zo blijkt immers dat u na uw derde persoonlijk onderhoud, op datum van 2 maart 2017, omwille van bloeddrukproblemen onwel werd. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd het persoonlijk onderhoud stilgelegd en werd u de nodige medische bijstand verschaft. Een verder persoonlijk onderhoud bleek niet noodzakelijk. Uw medische aandoeningen werden in rekening genomen bij de analyse van het persoonlijk onderhoud. Waar tegenstrijdigheden in uw relaas en dat van uw familieleden werden opgemerkt, werden deze enkel aangehaald wanneer deze voortvloeiden uit gedetailleerde verklaringen en waanneer deze door uw familieleden bevestigd werden (cf. infra). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming baseert op dezelfde elementen als die waarop het verzoek van uw zoon, S., K. M. (O.V. ...), steunt. Uw zoon verklaarde namelijk dat hij vreest dat jullie in Irak zullen worden vervolgd door leden van de terreurbeweging Islamitische Staat omdat uw zoon hen de medewerking weigerde en omdat hij hen aangaf bij de politie. Uw zoon verklaarde eveneens dat hij vreest dat uw familieleden het slachtoffer zullen worden van ontvoering, zoals ook met uw zoon en kleinzoon (langs dochters zijde) gebeurde.

In dit verband moet worden opgemerkt dat het CGVS in het dossier van uw zoon een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. De beslissing van uw zoon luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u vreest dat u in Irak zal worden vervolgd door leden van de terreurbeweging Islamitische Staat omdat u hen de medewerking weigerde en omdat u hen aangaf bij de politie. Ook verklaart u dat u vreest dat uw familieleden het slachtoffer zullen worden van ontvoering, zoals ook met u en met de zoon van uw zus gebeurde.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde vrees voor vervolging in Irak.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw contact met de terroristen die u wilden rekruteren, onaannemelijk vaag bleven.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u met uw collega meeding naar een onbemeubeld huis in de wijk Ghazaliya, waar jullie met drie andere personen samen zaten en met elkaar spraken. U verklaarde vervolgens dat deze personen bleven spreken over het feit dat jullie een einde moesten maken aan de regering (CGVS 1, p9). Omdat dergelijke revolutionaire gespreksonderwerpen bij een eerste ontmoeting opvallend zijn binnen de Irakese context (cf. infra), werd u dan ook gevraagd hoe uw ontmoeting met deze mensen verliep. U herhaalde aanvankelijk slechts uw bewering dat deze mensen bleven spreken over de corrupte regering die zij wilden doen vallen en omschreef vervolgens op zeer vage wijze dat u met deze mensen in het begin gewoon normaal praatte en het gesprek daarna een soort van bevelen werd (CGVS 1, p11). Keer op keer herhaalde u slechts in vage bewoordingen dat zij aanvankelijk normaal met u spraken en daarna meteen spraken over het feit dat zij de regering omver wilden werpen (CGVS 1, p11, 12). Toen u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud uiteindelijk gevraagd werd op welke manier het gesprek naar het onderwerp van de overheid evolueerde, verklaarde u slechts dat uw gedachten op dat moment verstoord waren omdat u zich niet goed voelde bij de situatie en herhaalde u opnieuw uw eerdere verklaringen (CGVS 2, p6). Indien u werkelijk in één gesprek aan terroristen werd voorgesteld, die u hierna opriepen om mee de overheid omver te werpen en u ten slotte dwongen om aan hun terreurplannen deel te nemen, kan van u verwacht worden dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over het verloop van deze korte rekruteringspoging. Het feit dat u herhaaldelijk vage en ontwijkende beschrijvingen gaf van dit gesprek, doet reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw contact met deze terroristen en bijgevolg aan uw persoonlijke vrees voor vervolging door deze terreurgroep in Irak.

Ten tweede is uw schijnbaar onverschillige houding ten opzichte van uw problemen met deze terroristen allerminst te verzoenen met het gedrag dat verwacht kan worden van een persoon die vervolgd wordt.

Zo is het ongeloofwaardig dat u enerzijds zowel de politie als de directeur van uw bedrijf inlichtte maar dat u zich later noch bij de directeur, noch bij de politie zou hebben geïnformeerd. U verklaarde namelijk dat u een klacht had neergelegd bij de politie tegen de collega die u bij de terreurbeweging IS probeerde in te lijven en u verklaarde dat u ook uw directeur had ingelicht dat er een terrorist in zijn bedrijf werkte (CGVS 1, p9). U legde ook een kopie van uw klacht neer (document 14), vertaling, zie: CGVS 1, p10). Vreemd genoeg verklaarde u niet op de hoogte te zijn van wat er sinds uw vlucht uit Irak met uw collega, M. K. H., gebeurd is. U stelde dat de politie in Irak u niet kan beschermen en dat u deze klacht slechts indiende om uzelf te beschermen (CGVS 1, p16). Hoewel het CGVS erkent dat de efficiëntie van de Irakese politie in Bagdad problematisch is, moet worden opgemerkt dat volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, eveneens blijkt dat de veiligheidsvoorziening door de Irakese politie in Bagdad sterk afhankelijk is van sektarische affiliatie. Bovendien blijkt uit deze informatie dat de wijk al Bayaa in 2015 een sterk sjiitische wijk was, waar enkele bommen van IS explodeerden en blijkt dat de Irakese regering en hiermee geaffilieerde sjiitische milities sterk optreden tegen mogelijke leden van IS. Uw bewering als zou de politie een klacht van een sjiitisch persoon tegen een identificeerbare IS-terrorist niet serieus nemen, is bijgevolg niet zonder meer aan te nemen (CGVS 2, p10). Indien u als sjiiet in Bagdad werkelijk een klacht neerlegde tegen een collega van u omdat deze tot de terreurbeweging IS zou behoren, kan van u verwacht worden dat u minstens probeert na te gaan of er enige actie tegen deze collega ondernomen werd. Uw vrees voor uw collega raakt namelijk aan de kern van uw relaas en de gerechtelijke vervolging van hem, hetzij van zijn vrienden, zou uw verklaarde vrees minstens gedeeltelijk verlichten. U stelde echter niet meer geïnformeerd te hebben naar het verloop van uw klacht en stelde bovendien ook geen contact meer te hebben opgenomen met uw voormalige werkgever, hoewel u uw directeur op de hoogte had gesteld van het feit dat er een IS-terrorist voor hem werkte (CGVS 1, p4, 7, 9). Gevraagd waarom u uw werkgever niet gecontacteerd had, beweerde u niet meer over de contactgegevens van uw vorige werknemer te beschikken (CGVS 2, p10, 11). Deze verklaring is pertinent ongeloofwaardig, aangezien u zelf verschillende documenten neerlegt met daarop de website en contactgegevens van uw werkgever (documenten 11 en 12, website: <http://adeebsdb.com/>). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u plots dat u uw baas niet op de hoogte wilde brengen van het feit dat u uit Irak vertrokken was, hetgeen moeilijk te rijmen valt tegen uw eerdere verklaring als zou u niet de mogelijkheid hebben om uw werkgever te contacteren (CGVS 2, p11). Meer nog, tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaarde u zelfs expliciet dat het voor u mogelijk zou zijn om naar Irak terug te keren indien uw belagers gearresteerd zouden worden (CGVS 3, p8). Dergelijke

verklaringen maken uw schijnbaar onverschillige houding ten opzichte van de door u ingediende klacht, en bij uitbreiding uw beweerde vervolging door leden van IS, erg ongeloofwaardig.

Hierbij moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat officiële documenten zoals de door u neergelegde klacht (document 14) in Irak of daarbuiten eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van deze klacht is dan ook zeer gering en ze kan slechts volstaan om gedetailleerde en plausibele verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier allerminst het geval bleek. Meer nog, de hoofding van deze klacht verwijst naar het politiebureau 'Directorate police New', hetgeen allerminst een officiële naam van een politiekantoor lijkt (document 14).

Betreffende uw vrees voor de terreurbeweging Islamitische Staat (IS) moet ten derde worden opgemerkt dat uw ervaringen met deze terreurbeweging hoe dan ook zeer onwaarschijnlijk zijn.

De manier waarop leden van IS u probeerden te rekruteren is namelijk niet plausibel. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat IS in de periode 2014-2015 wel beweerde over verschillende 'sleeper cells' te beschikken in de Irakese hoofdstad Bagdad en dat zij er bomaanslagen uitvoerden, maar blijkt evenzeer dat de stad in deze periode gekenmerkt werd door zeer zware veiligheidsmaatregelen en intensief onderzoek naar mogelijke terreurgroeperingen. Binnen deze context zou men dan ook verwachten dat een terreurbeweging als de Islamitische Staat zeer omzichtig te werk zou gaan bij het rekruteren van mogelijke medewerkers in Bagdad, hetgeen allerminst uit uw verklaringen bleek. Zo had uw collega, M. K. H., nog eerder nooit met u gesproken over de precieze inhoud van het werk dat hij u zou aanbieden en had u het nog nooit met hem over de regering van Irak gehad en was hij enkel op de hoogte van het feit dat u geld nodig had (CGVS 2, p5). Naast uw geldnood had hij dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u zijn terreurplannen ideologisch zou onderschrijven. Vervolgens valt bovenvermelde informatie moeilijk te verzoenen met uw uiterst implausibele verklaringen als zou deze collega u aanvankelijk een niet nader bepaalde job beloven, u vervolgens meenemen naar een verlaten huis waar drie terroristen met u spraken over het omverwerpen van de regering en als zouden zij u ten slotte voor het voldongen feit stellen dat u wel met deze terroristen moest samenwerken aangezien u op de hoogte was van deze plannen (CGVS 1, p8, 9). Meer nog, u stelde dat deze terroristen, die net voor de eerste maal hun plannen aan u hadden geopenbaard, hier meteen aan toevoegden dat u niet langer de optie had om te weigeren en dat u zichzelf in gevaar zou brengen indien u hier maar aan zou denken (CGVS 1, p9). De idee dat een sektarische en sterk ideologisch getekende terreurorganisatie, die in Bagdad bovendien zeer voorzichtig te werk moet gaan, u op dergelijk korte tijdsperiode probeerde in te lijven, zonder te weten of zij aan u een gewillige rekrut zouden hebben, is zeer ongeloofwaardig. Het feit dat u verklaarde dat deze terroristen op een gesprek van twee uur verklaarden dat zij de regering wilden omverwerpen, dat u wapens en gezochte personen moest smokkelen en dat u niet eens meer de mogelijkheid had om te weigeren, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bijkomend moet worden opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat een soennitische, sterk sektarisch getekende terreurbeweging als de Islamitische Staat een persoon als u zou rekruteren. Zo zijn de sektarische zuiveringen onder IS in Iraq breed bekend, hetgeen ook blijkt uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd. Zelf verklaarde u sjiitisch moslim te zijn, verklaarde u dat u nooit met uw collega over de regering had gesproken en verklaarde u nooit politiek actief te zijn geweest (CGVS 1, p7; CGVS 2, p5). In dit opzicht is het weinig geloofwaardig dat u stelt dat een collega van u, die bovendien zelf tot de soennitische strekking behoort, zonder meer aanneemt dat u gewillig akkoord zou gaan met het smokkelen van wapens en personen voor de terreurbeweging Islamitische Staat. Meer nog, u stelde zelf dat al uw collega's op de hoogte waren van het feit dat u tot de sjiitische strekking behoort (CGVS 2, p4). Geconfronteerd met de sterke sektarische inspiratie van de terreurbeweging IS, stelde u aanvankelijk slechts niet te weten of deze terreurbeweging een soennitische, dan wel een sjiitische basis heeft, en vertelde u ten slotte dat het voor hen niet uitmaakt of men soennitisch of sjiitisch is, hetgeen ernstig ingaat tegen de informatie waarover het CGVS beschikt (CGVS 3, p8, 9). De context van sektarische strijd waarin uw rekrutering door IS plaatsvond, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw aangehaalde rekrutering door leden van IS.

U legde in verband met uw vervolging door de terreurbeweging Islamitische Staat eveneens een internetartikel neer, waaruit op te maken is dat terroristische groeperingen in Irak mogelijks personen proberen te smokkelen in vrachtwagens (document 20). Het feit dat algemene informatie beschikbaar is over het smokkelen van personen door terroristische groeperingen, doet geenszins afbreuk aan

bovenstaande vaststellingen en is bovendien niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw persoonlijke relaas kan herstellen.

Het CGVS kan dan ook geen geloof hechten aan uw verklaarde vervolging door leden van een terreurgroep in 2015.

Betreffende uw vrees voor een mogelijke ontvoering van uw familieleden door onbekende groeperingen, moet worden gesteld dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw verklaring als zou uw neefje H. in 2014 in uw wijk ontvoerd zijn en weer zijn vrijgelaten na het betalen van losgeld.

Zo moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over dit incident ernstig afweken van de verklaringen die uw zus en moeder hierover aflegden. U verklaarde namelijk dat uw zus door de ontvoerders werd gebeld met de eis om losgeld te betalen (CGVS 3, p13, 14). U verklaarde dat enkel uw zus met de ontvoerders sprak en dat u, noch uw moeder aan de telefoon kwamen (CGVS 3, p13, 14). Dit gaat echter in tegen de verklaringen van uw zus en de verklaringen van uw moeder. Zo verklaarde uw zus op gedetailleerde wijze dat zij met de ontvoerders sprak, dat jullie moeder vervolgens met de ontvoerders praatte en dat uw zus daarop weer de telefoon van uw moeder afnam (CGVS zus, O.V. 8.132.503, persoonlijk onderhoud 3, p8). Uw moeder legde eveneens gedetailleerde verklaringen af en stelde dat uw zus gebeld werd, dat zij vervolgens de telefoon afnam, waarna uw zus de ontvoerders smeekte om haar zoon H. vrij te laten. Uw moeder beschreef eveneens wat de ontvoerders in dat telefoongesprek eisten (CGVS moeder, O.V. 8.132.481, persoonlijk onderhoud 3, p2). Geconfronteerd met het feit dat u had gesteld dat enkel uw zus met de ontvoerders sprak, stelde uw moeder aanvankelijk dat u niet bij dit gesprek aanwezig was, hetgeen ingaat tegen uw gedetailleerde verklaringen, als zou u na het nieuws van de ontvoering meteen naar huis zijn gegaan en als zou u aanwezig zijn geweest toen de ontvoerders uw zus opbelden. Zij herhaalde vervolgens de verklaringen die zij eerder had afgelegd (CGVS 3, p13, 14; CGVS moeder, O.V. 8.132.481, persoonlijk onderhoud 3, p2). Het feit dat u, uw zus en uw moeder dermate gedetailleerde maar afwijkende verklaringen afleggen over het contact met de ontvoerders, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze ontvoering.

Ook verklaarde u dat uw zus het losgeld voor de ontvoerders naar de snelweg van de al Bayaa-wijk bracht en dat zij haar zoon aan deze snelweg terugvond, waarna zij samen met haar zoon met de taxi naar huis terugkeerde (CGVS 3, p14). Uw zus verklaarde echter dat zij samen met haar zoon naar huis heeft gelopen (CGVS zus, O.V. 8.132.503, persoonlijk onderhoud 3, p9). Het feit dat u verklaart dat uw zus de taxi nam, terwijl zij zelf verklaart dat zij haar zoon te voet ophaalde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident van ontvoering.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin deze ontvoering plaatsvond. Zo verklaarde u in juli 2014, op het moment van de ontvoering van H., in de wijk al Bayaa te wonen, met uw moeder, uw zus en diens kinderen. U verklaarde dat u in de periode 2010-2011 enkele maanden in het huis van uw oom B. verbleef op het huisnummer 176, straat 11 in de al Bayaa-wijk, maar dat u al na enkele maanden een eigen huis in deze straat huurde, waar u tot 2015 verbleef (CGVS 3, p9). Dit gaat echter in tegen de verklaringen die u bij DVZ aflegde, als zou u van 2011 tot aan uw vertrek uit Irak in de zomer van 2015 in huis (Daar) 176 van straat (Zougag) 11 van de wijk al Bayaa hebben gewoond (DVZ verklaring, rubriek 10). Meer nog, toen u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd in welk huurhuis u tot aan uw vertrek verbleven had, verklaarde u niet op het huisnummer te hebben gelet (CGVS 3, p9, 10). Dit is volstrekt ongeloofwaardig. U verklaarde namelijk dat u dit huis zelf gehuurd zou hebben (CGVS 3, p9). Ook uw zus wist niet op welk huisnummer jullie de laatste vier jaar gewoond hebben (CGVS zus, O.V. 8.132.503, persoonlijk onderhoud 3, p5). Uw ongeloofwaardige verklaringen over uw woonplaats doen vermoeden dat u voor uw verzoek essentiële informatie voor het CGVS achterhoudt. In bijkomende orde moet worden opgemerkt dat het zeer opvallend is dat u minstens enkele maanden bij uw oom woonde maar dat u geen informatie verschaftte over de redenen waarom uw oom B. Irak verlaten had (CGVS 3, p11, 12). Ook uw zus verklaarde niets van de problemen van uw oom B. af te weten. Zij stelde enkel dat zij van één of ander iemand gehoord had dat er bedreigingen waren (CGVS zus 2, p2 en CGVS zus 3, p5, 6). Uw beperkte verklaringen over de lotgevallen van uw oom versterken het vermoeden dat u informatie voor het CGVS achterhoudt die essentieel is voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Ook uw woonkaart en de klacht, over uw problemen in dat jaar, die u bij de politie zou hebben neergelegd op 27 augustus 2015 - en waarvan vermoed moet worden dat deze niet authentiek is (cf.

supra)- vermelden beiden dat u in huis 176 woonde (documenten 9 en 14). Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat een woonkaart noodzakelijk is voor het verkrijgen van een paspoort. Het paspoort dat u neerlegde, werd uitgegeven in september 2014 (document 1). Welnu, het is niet geloofwaardig dat u in 2014 een paspoort aanvraag met een woonkaart die op dat moment een verkeerd adres vermeldde. Geconfronteerd met bovenstaande bevindingen, verklaarde u dat het lang duurde om uw woonplaats te veranderen, hetgeen vreemd is aangezien u verklaarde van 2011 tot 2015 in het niet nader bepaalde huurhuis te hebben gewoond. Ook verklaarde u dat het geen probleem zou zijn indien u bij de politie een verkeerd huisnummer opgaf, hetgeen evenzeer vreemd is, gelet op het persoonlijk belang dat u had bij de correcte uitvoering van uw onderzoek (CGVS 3, p10). Het feit dat u, om welke reden dan ook, dergelijke ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de exacte verblijfplaats van u, uw zus en uw moeder in 2014, doet evenzeer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beweringen over de ontvoering van H. in deze periode. Indien u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over uw verblijfplaats of de mogelijke personen en familieleden met wie u onder één dak woonde, kan namelijk evenmin geloof gehecht worden de vervolgingsfeiten die zich op deze verblijfplaats zouden hebben voorgedaan.

Uw zus legde weliswaar een klacht neer die opgesteld zou zijn naar aanleiding van de ontvoering van haar zoon H. (documenten zus 9). Zoals reeds opgemerkt blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat dergelijke documenten in Irak en daarbuiten eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van dergelijk document is dan ook zeer gering, niet in het minst aangezien het hier een kopie betreft en aangezien dit document eveneens de hierboven vermeldde vormelijke afwijking in de hoofding bevat. Dit document kan dan ook allerminst volstaan om afbreuk te doen aan de hierboven vermelde vaststellingen.

De tegenstrijdige aard van de verklaringen die u en uw zus aflegden over de ontvoering van uw neefje H., doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze ontvoering en doen bijgevolg ernstig afbreuk aan de door u voorgehouden persoonlijke vrees voor gewapende groepen in Bagdad, Irak.

U verklaarde eveneens dat uw ontvoerd werd, dat uw zus verkracht werd en uw grootvader werd vermoord bij een inval van de terreurgroep al Qaeda, waarna uw familie ontheemd werd. Uw grootmoeder overleed eveneens in de nasleep van deze gebeurtenissen. U legde in dit verband ook een ontheemdenkaart en een overlijdensaktes van uw grootouders neer (CGVS 2, p8; CGVS 3, p14; document 15, 16, 17). Hoewel het CGVS deze feiten ten zeerste betreurt, moet worden opgemerkt dat zij in 2007 plaatsvonden, in de context van het sektarisch geweld die deze periode kenmerkte. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de veiligheidssituatie in Bagdad sinds deze periode sterk gewijzigd is. Ook moet worden opgemerkt dat u na deze feiten nog zeker zeven jaar in Bagdad verbleef (zij het dat u geen duidelijkheid verschaft over uw precieze verblijfplaats aldaar), dat u er werkte en er voor uw familieleden zorgde (O.V. 8.132.503). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u omwille van deze feiten, die dateren van 2007, een actueel risico loopt op persoonlijke vervolging door leden van al Qaeda, noch dat u een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van een herhaling van dergelijke feiten. De overlijdensaktes van uw grootouders die u in dit verband neerlegt, vermelden inderdaad dat uw grootouders in 2007 om het leven kwamen. Zij kunnen, gelet op uw langdurige verblijf in Bagdad na 2007, echter allerminst volstaan om aan te tonen dat u of uw familieleden tot op heden persoonlijk vervolging vrezden in Bagdad.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat uw ooms, A. I., I. (O.V. ...) en A. I., B. A. I. (O.V. ...) respectievelijk in 2007 en in 2015 in België asiel aanvraagden en dat zij op respectievelijk 20 maart 2008 en 21 juni 2016 in de hoedanigheid van vluchteling werden erkend. Ook uw tantes, A. I., I. (O.V. ...), A.-I., F. A. I. (O.V. ...), en A.-I., A. A. I. (O.V. ...) vroegen in respectievelijk 2007, 2015 en 2015 asiel aan en werden in respectievelijk 2008, 2015 en 2016 erkend in de hoedanigheid van vluchteling. U verklaarde niet met uw ooms en tantes te hebben mee gereisd maar verklaarde slechts dat zij over een verblijfsvergunning beschikken (CGVS 1, p3, 4, 8). U verklaarde aanvankelijk dat de problemen die uw ooms in Irak zouden hebben ervaren niet gelijkaardig waren aan die van u en verklaarde dat het om bedreigingen en moorden ging (CGVS 2, p9). Later verklaarde u echter dat er ook sprake was van een ontvoering van de zoon van uw oom (CGVS 2, p9). Toen u verder bevraagd werd over de problemen die uw oom B. dan wel zou hebben gehad, verklaarde u slechts niet te weten wat zijn verhaal inhoudt (CGVS 2, p12). Nochtans verblijft uw oom eveneens in België, woonde u in Irak minstens een paar maanden bij hem in en moet bovendien vermoed worden dat u langer op zijn adres verbleef (CGVS 3, p9; cf. supra). Meer nog, u verklaarde dat uw zus en uw moeder tijdens hun tocht door Griekenland uw

oom hadden ontmoet (CGVS 2, p10). Hoewel uw gezinsleden en die van uw oom toch enige contacten onderhielden, bleef u uiterst onwetend betreffende de lotgevallen van uw ooms en tantes. Er kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat uw asielmotieven en die van uw ooms en tantes gelieerd zijn. U ontkende zelf ook enig verband tussen uw asielmotieven en de redenen van de asielaanvraag van uw ooms en tantes (CGVS 2, p9). In het algemeen geldt dat iedere asielaanvraag op de eigen merites wordt beoordeeld, in het licht van een inschatting van de veiligheidstoestand die op dat moment in de herkomstregio vigeert. Het CGVS kan dan ook allerminst aannemen dat de asielmotieven dewelke uw ooms inriepen - en op basis waarvan zij een statuut van internationale bescherming verkregen – ook op u van toepassing zijn.

Om bovenstaande redenen moet worden vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan uw persoonlijke vrees voor vervolging door de terreurorganisatie Islamitische Staat en moet worden vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden ontvoering van uw neef H. in 2014. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Gelet op de elementen aangehaald in de beslissing van uw zoon, maakt ook u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige, door u neergelegde documenten (uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, aanvraag voor een woonst en Griekse asieldocumenten) kunnen niet volstaan om afbreuk te doen aan bovenvermelde vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en woonstkaart kunnen weliswaar uw identiteit, reisweg en uw verblijf in Irak aantonen, zij bevatten geen informatie die betrekking heeft op de door u aangedragen vervolgingsfeiten en kunnen dan ook allerminst volstaan om de door u voorgehouden vervolging te staven. Ook de documenten die u neerlegt van de Griekse overheidsinstanties kunnen aantonen dat u door Griekenland reisde in 2015, hetgeen allerminst betwijfeld wordt. Deze documenten kunnen echter allerminst aantonen om welke reden u in 2015 naar Griekenland reisde, laat staan dat zij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Irak kunnen staven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada’in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS

hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende

nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikel 3 EVRM;

Dat de bestreden beslissing stelt dat aan verzoekster noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2; a) en b) van de Vreemdelingenwet toegekend kan worden aangezien verzoeker doorheen haar verklaringen haar persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van 48/4, §2; a) en b). Verzoekster baseert haar verzoek tot internationale bescherming immers op dezelfde elementen als haar zoon, S. K. M. (O.V. ...).

Verzoekster en haar familie vrezen immers te worden vervolgd door leden van de terreurbeweging IS omdat haar zoon de medewerking weigerde en omdat hij hen aangaf bij de politie. Bovendien vreest verzoekster en haar familie dat ze het slachtoffer kunnen worden van ontvoering, daar dit reeds is gebeurd met de zoon van verzoekster en kleinzoon.

Aangezien verzoekster, integraal naar de asielmotieven verwijst die worden ingeroepen door haar zoon, en verzoekster bovendien bloeddrukproblemen heeft waardoor het persoonlijk onderhoud werd stilgelegd en de nodige medische bijstand verschaft werd aan verzoekster, werd in de weigeringsbeslissing van verzoekster verwezen naar dat van haar zoon. Bijgevolg zal in dit verzoekschrift eveneens enkel het asielrelaas van verzoeksters zoon, de heer S. K. M. (O.V. ...) besproken worden.

Volgens de weigeringsbeslissing is de heer S. er immers niet in geslaagd zijn vrees om vervolgd te worden aannemelijk te maken door de leden van de terreurbeweging Islamitische Staat omdat hij hen de medewerking weigerde en omdat hij hen aangaf bij de politie. In dit verband nam het CGVS in het dossier van verzoeksters zoon een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming aangezien er geen geloof werd gehecht aan de verklaarde vrees voor vervolging in Irak. De beslissing luidt als volgt:

“U verklaart dat u vreest dat u in Irak zal worden vervolgd door leden van de terreurbeweging Islamitische Staat omdat u hen de medewerking weigerde en omdat u hen aangaf bij de politie. Ook verklaart u dat u vreest dat uw familieleden het slachtoffer zullen worden van ontvoering, zoals ook met u en met de zoon van uw zus gebeurde.”

I. Volgens de weigeringsbeslissing heeft verzoeksters zoon niet aannemelijk gemaakt dat hij vervolgd wordt door leden van de terreurbeweging Islamitische Staat

Het CGVS meent dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeksters zoon vervolgd werd door de leden van de terreurbeweging IS.

Verzoeksters zoon legde een kopie van de klacht die hij bij de politie neerlegde tegen de collega die bij de terreurbeweging IS probeerde in te lijven en heeft eveneens de directeur van het bedrijf ingelicht.

Het CGVS erop wijst dat het vreemd zou zijn dat hij niet meer op de hoogte is van wat sinds zijn vlucht uit Irak met zijn collega, M. K. H. gebeurd is. Volgens het CGVS zou op zijn minst verwacht kunnen worden dat hij zou nagaan als er enige actie tegen deze collega ondernomen werd. Doch is het onbegrijpelijk hoe men op basis hiervan het asielrelaas als ongeloofwaardig zou kunnen beschouwen.

Het spreekt voor zich dat iemand die op de vlucht is, zo min mogelijk contact wenst te hebben met de oorzaak van de problemen en dit niet hoeft te betekenen dat verzoeksters zoon een onverschillige houding ten opzichte van zijn problemen met deze terroristen heeft.

Bovendien vestigt het CGVS de aandacht op het feit dat de documenten in Irak op grote schaal op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden. De klacht die werd neergelegd zou dan ook vervalst kunnen zijn. Er dient opgemerkt te worden dat de klacht op zijn minst als begin van bewijs in aanmerking gekomen dient te worden.

Door de verklaringen die verzoekster, haar zoon, en dochter hebben afgelegd en de stukken ter staving hiervan kan weldegelijk worden aangenomen dat verzoekster zich in situatie bevindt waar de vluchtelingenstatus, doch minstens de subsidiaire beschermingsstatus aan moet worden toegekend.

Verder stelt artikel 46/6 van de vreemdelingenwet dat het voordeel van twijfel kan worden toegekend aan een asielzoeker indien deze bepaalde verklaringen niet kan bewijzen.

Dat de verwerende partij de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St.,

THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en aan de materiële motiveringsplicht. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.)

Dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en heeft de verwerende partij geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Overeenkomstig artikel 10 van het EG Verdrag: treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.)

Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoekster geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Iedere onderdaan van een niet-EU-land en staatloze die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die weigert naar dat land terug te keren of niet kan terugkeren omdat hij vreest te worden vervolgd, kan verzoeken om toekenning van de status van vluchteling.

De aanvrager die niet zou voldoen aan de nodige voorwaarden om in aanmerking te komen voor de status van vluchteling kunnen om subsidiaire bescherming verzoeken.

Teneinde de verzoeken correct te kunnen beoordelen moeten de EU-landen rekening houden met:

- alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de aanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en besluiten van het land van herkomst en de wijze waarop zij worden toegepast;*
- de relevante documenten of verklaringen van de verzoeker of hij/zij mogelijks werd vervolgd of schade heeft ondervonden;*
- het feit dat er een ernstige aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op schade in gevallen waarin de verzoeker reeds werd vervolgd, bedreigd of ernstige en ongerechtvaardigde schade heeft ondervonden;*
- zijn individuele situatie (verleden, leeftijd, geslacht, handelingen waarmee de verzoeker werd geconfronteerd of kan geconfronteerd worden, en die kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade, enz.);*
- iedere activiteit die door de verzoeker werd uitgeoefend sedert zijn vertrek uit het land van herkomst.*

Dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en heeft de verwerende partij geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken.

Dat de Irakese bescherming aldus geenszins voldoet aan de Europese maatstaven.

Als vluchteling dient te worden beschouwd "elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil invoeren omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Verder gaat het wel degelijk om vrees voor vervolging. Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen als vluchteling erkend worden.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling wordt nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is het geval indien er "zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Dat verzoekster aldus gezien zijn persoonlijke ervaringen in Irak geenszins kan terugkeren naar haar land van herkomst daar haar vrees voor haar leven afdoende aangetoond wordt."

2.2. Stukken

Met een aanvullende nota van 4 september 2018 legt de verwerende partij het volgende stuk neer: "COI Focus Irak: de veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018.

Met een ter post aangetekend schrijven van 18 september 2018 - na sluiting der debatten - dient verzoekster certificaten in van het volgen van lessen Nederlands, kopies van inburgeringscontracten

van haar, haar zoon en haar dochter en van schoolrapporten van haar kleinkinderen. Deze stukken hebben geen invloed op het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming en worden verder niet besproken.

2.3. Beoordeling

De bestreden beslissing is gesteund op de beoordeling van het asielrelaas van verzoeksters zoon, S. K. M. S., met wie zij tezelfdertijd een verzoek om internationale bescherming indiende en waarvan de motieven worden overgenomen. Verzoekster voert, daargelaten enkele cosmetische aanpassingen, dezelfde middelen aan als haar zoon, die afzonderlijk een beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het algemeen rolnummer RvV 220 618. Deze zaak werd op dezelfde terechtzitting behandeld.

Het past dienvolgens te verwijzen naar de beoordeling van het beroep inzake verzoeksters zoon in het arrest van de Raad met nummer 209 974 van 25 september 2018, waarvan de motieven hieronder worden weergegeven en in de huidige zaak worden overgenomen:

“(…)

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden beslissing

Blijkens de motieven wordt geen geloof gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten in Irak. Dit steunt op de volgende redengeving:

(i.) Verzoekers verklaringen over zijn contact met de terroristen die hem wilden rekruteren zijn onaannemelijk vaag:

Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij met zijn collega meeding naar een ongemeubeld huis in de wijk Ghazaliya, waar zij met drie andere personen samen zaten en spraken. Hij verklaarde dat deze personen zeiden dat ze een einde moesten maken aan de regering (CGVS 1, p. 9). Dergelijke revolutionaire gespreksonderwerpen zijn bij een eerste ontmoeting opvallend binnen de Iraakse context

(cf. infra). Gevraagd hoe deze ontmoeting verliep, herhaalde verzoeker enkel dat deze mensen spraken over de corrupte regering die zij wilden doen vallen en omschreef vervolgens op zeer vage wijze dat hij met deze mensen in het begin gewoon normaal praatte en het gesprek daarna een soort van bevelen werd (CGVS 1, p. 11). Verzoeker herhaalde telkens in vage bewoordingen dat zij aanvankelijk normaal met hem spraken en daarna spraken over het feit dat zij de regering omver wilden werpen (CGVS 1, p. 11, 12). Tijdens het tweede interview gevraagd hoe het gesprek naar het onderwerp van de overheid evolueerde, verklaarde hij slechts dat zijn gedachten op dat moment verstoord waren omdat hij zich niet goed voelde bij de situatie en herhaalde hij opnieuw zijn eerdere verklaringen (CGVS 2, p. 6). Indien hij werkelijk in één gesprek aan terroristen werd voorgesteld, die hem hierna opriepen om mee de overheid omver te werpen en hem tenslotte dwongen om aan hun terreurplannen deel te nemen, kan verwacht worden dat hij gedetailleerde verklaringen aflegt over het verloop van deze korte rekruteringspoging.

(ii.) Verzoeker geeft blijk van een onverschillige houding ten opzichte van zijn problemen met deze terroristen, wat moeilijk te verzoenen is met het gedrag van een persoon die vervolgd wordt:

1. Het is ongeloofwaardig dat verzoeker enerzijds zowel de politie als de directeur van zijn bedrijf inlichtte maar zich later niet meer bij hen heeft geïnformeerd. Hij verklaarde dat hij klacht neerlegde bij de politie tegen de collega die hem bij de terreurbeweging IS probeerde in te lijven en dat hij ook zijn directeur had ingelicht dat er een terrorist in zijn bedrijf werkte (CGVS 1, p. 9). Hij legde een kopie van zijn klacht neer (document 14, vertaling, zie: CGVS 1, p. 10). Verzoeker blijkt echter niet op de hoogte te zijn van wat er sinds zijn vlucht uit Irak met zijn collega, M. K. H., gebeurd is. Hij stelde dat de politie in Irak hem niet kan beschermen en dat hij deze klacht slechts indiende om zichzelf te beschermen (CGVS 1, p. 16). Hoewel de efficiëntie van de Iraakse politie in Bagdad inderdaad problematisch is, blijkt volgens informatie in het administratief dossier dat de veiligheidsvoorziening door de Iraakse politie in Bagdad sterk afhankelijk is van sektarische affiliatie. Uit de informatie blijkt ook dat de wijk al Bayaa in 2015 een sterk sjiitische wijk was, waar enkele bommen van IS explodeerden en dat de Iraakse regering, en hiermee geaffilieerde sjiitische milities, sterk optreden tegen mogelijke leden van IS. Zijn bewering dat de politie een klacht van een sjiitisch persoon tegen een identificeerbare IS-terrorist niet serieus zou nemen, kan niet zomaar worden aangenomen (CGVS 2, p.10). Indien hij als sjiit in Bagdad werkelijk een klacht neerlegde tegen een collega van verzoeker omdat deze tot de terreurbeweging IS zou behoren, kan worden verwacht dat hij minstens probeert na te gaan of er enige actie tegen deze collega ondernomen werd. Verzoekers vrees voor zijn collega raakt namelijk aan de kern van zijn relaas en de gerechtelijke vervolging van hem, hetzij van zijn vrienden, zou de beweerd vrees minstens gedeeltelijk verlichten. Hij stelde echter niet meer geïnformeerd te hebben naar het verloop van de klacht en ook geen contact meer te hebben opgenomen met zijn voormalige werkgever, hoewel hij zijn directeur op de hoogte had gesteld van het feit dat er een IS-terrorist voor hem werkte (CGVS 1, p. 4, 7, 9). Gevraagd waarom verzoeker zijn werkgever niet contacteerde, beweerde hij niet meer over de contactgegevens van zijn vorige werknemer te beschikken (CGVS 2, p. 10, 11). Deze verklaring is ongeloofwaardig, nu verzoeker zelf verschillende documenten neerlegt met daarop de website en contactgegevens van zijn werkgever (documenten 11 en 12, website: <http://adeebsdb.com/>). Hiermee geconfronteerd, verklaarde verzoeker plots dat hij zijn baas niet op de hoogte wilde brengen van het feit dat hij uit Irak vertrokken was, hetgeen moeilijk te rijmen valt met zijn eerdere verklaring als zou hij niet de mogelijkheid hebben om zijn werkgever te contacteren (CGVS 2, p. 11).

2. In het derde onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker zelfs expliciet dat het voor hem mogelijk zou zijn om naar Irak terug te keren indien zijn belagers gearresteerd werden (CGVS 3, p. 8). Dergelijke verklaringen maken verzoekers schijnbaar onverschillige houding ten opzichte van de door hem ingediende klacht, en bij uitbreiding zijn beweerd vervolging door leden van IS, erg ongeloofwaardig.

(iii.) Uit informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat ook officiële documenten, zoals de neergelegde klacht (document 14) in Irak of daarbuiten eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van deze klacht is dan ook zeer gering en ze kan slechts volstaan om gedetailleerde en plausibele verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier allermint het geval bleek. De hoofding van deze klacht verwijst naar het politiebureau 'Directorate police New', hetgeen allermint een officiële naam van een politiekantoor lijkt (document 14).

(iv.) Verzoekers vrees voor de terreurbeweging Islamitische Staat en ervaringen met deze terreurbeweging zijn zeer onwaarschijnlijk:

1. De manier waarop leden van IS hem probeerden te rekruteren is niet plausibel. Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat IS in de periode 2014-2015 wel beweerd over

verschillende 'sleeper cells' te beschikken in de Iraakse hoofdstad Bagdad en dat zij er bomaanslagen uitvoerden, maar ook dat de stad in deze periode gekenmerkt werd door zeer zware veiligheidsmaatregelen en intensief onderzoek naar mogelijke terreurgroeperingen. Binnen deze context kan worden verwacht dat een terreurbeweging als de Islamitische Staat zeer omzichtig te werk zou gaan bij het rekruteren van mogelijke medewerkers in Bagdad, hetgeen allerm minst uit zijn verklaringen bleek. Zo had verzoeker collega, M. K. H., hem nooit eerder gesproken over de precieze inhoud van het werk dat hij hem zou aanbieden en had hij het nog nooit met hem over de regering van Irak gehad en was hij enkel op de hoogte van het feit dat hij geld nodig had (CGVS 2, p. 5). Behalve geldnood had hij dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker zijn terreurplannen ideologisch zou onderschrijven.

2. Verzoeker verklaarde dat deze terroristen, die hem voor de eerste maal hun plannen openbaarden, hier meteen aan toevoegden dat hij niet langer de optie had om te weigeren en dat hij zichzelf in gevaar zou brengen indien hij hier maar aan zou denken (CGVS 1, p. 9). De idee dat een sektarische en sterk ideologisch getekende terreurorganisatie, die in Bagdad bovendien zeer voorzichtig te werk moet gaan, hem op dergelijk korte tijdsperiode probeerde in te lijven, zonder te weten of zij aan verzoeker een gewillige rekrut zouden hebben, is zeer ongeloofwaardig. Het feit dat hij verklaarde dat deze terroristen op een gesprek van twee uur verklaarden dat zij de regering wilden omver werpen, dat hij wapens en gezochte personen moest smokkelen en dat hij niet eens meer de mogelijkheid had om te weigeren, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

3. Het is ook weinig waarschijnlijk dat een soennitische, sterk sektarisch getekende terreurbeweging als de Islamitische Staat een persoon als verzoeker zou rekruteren. Zo zijn de sektarische zuiveringen onder IS in Irak breed bekend, hetgeen ook blijkt uit de informatie die aan zijn dossier werd toegevoegd. Verzoeker verklaarde sjiitisch moslim te zijn, dat hij nooit met zijn collega over de regering had gesproken en nooit politiek actief te zijn geweest (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 5). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat een collega, die bovendien zelf tot de soennitische strekking behoort, zonder meer aanneemt dat hij gewillig akkoord zou gaan met het smokkelen van wapens en personen voor de terreurbeweging Islamitische Staat. Verzoeker verklaarde dat al zijn collega's op de hoogte waren van het feit dat hij sjiit was (CGVS 2, p. 4). Geconfronteerd met de sterke sektarische inspiratie van de terreurbeweging IS, stelde verzoeker aanvankelijk slechts niet te weten of deze terreurbeweging een soennitische, dan wel een sjiitische basis heeft, en vertelde hij tenslotte dat het voor hen niet uitmaakt of men soennitisch of sjiitisch is, hetgeen ernstig ingaat tegen de informatie waarover het CGVS beschikt (CGVS 3, p. 8, 9).

(v.) Verzoeker legde in verband met zijn vervolging door de terreurbeweging Islamitische Staat een internetartikel neer, waaruit op te maken is dat terroristische groeperingen in Irak mogelijks personen proberen te smokkelen in vrachtwagens (document 20). Het feit dat algemene informatie beschikbaar is over het smokkelen van personen door terroristische groeperingen, is niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van zijn persoonlijke relaas kan herstellen.

(vi.) Betreffende de vrees voor een mogelijke ontvoering van zijn familieleden door onbekende groeperingen, wordt geen geloof gehecht aan de verklaring als zou zijn neefje H. in 2014 in zijn wijk ontvoerd zijn en weer zijn vrijgelaten na het betalen van losgeld.

1. Verzoekers verklaringen over dit incident wijken ernstig af van de verklaringen die zijn zus en moeder hierover aflegden:

- Verzoeker verklaarde dat zijn zus door de ontvoerders werd gebeld met de eis om losgeld te betalen (CGVS 3, p. 13, 14). Hij verklaarde dat enkel zijn zus met de ontvoerders sprak en dat hij, noch zijn moeder aan de telefoon kwamen (CGVS 3, p. 13, 14).

- Zijn zus verklaarde echter op gedetailleerde wijze dat zij met de ontvoerders sprak, dat hun moeder vervolgens met de ontvoerders praatte en zijn zus daarop weer de telefoon van hun moeder afnam (CGVS zus, persoonlijk onderhoud 3, p. 8).

- Verzoekers moeder legde eveneens gedetailleerde verklaringen af en stelde dat zijn zus gebeld werd, dat zij vervolgens de telefoon opnam, waarna zijn zus de ontvoerders smeekte om haar zoon H. vrij te laten. Zijn moeder beschreef eveneens wat de ontvoerders in dat telefoongesprek eisten (CGVS moeder, persoonlijk onderhoud 3, p. 2).

Geconfronteerd met het feit dat verzoeker had gesteld dat enkel zijn zus met de ontvoerders sprak, stelde zijn moeder aanvankelijk dat hij niet bij dit gesprek aanwezig was, hetgeen ingaat tegen verzoekers gedetailleerde verklaringen, dat hij na het nieuws van de ontvoering meteen naar huis is gegaan en als zou hij aanwezig zijn geweest toen de ontvoerders zijn zus opbelden. Zij herhaalde vervolgens de verklaringen die zij eerder had afgelegd (CGVS 3, p. 13, 14; CGVS moeder, persoonlijk onderhoud 3, p. 2).

2. Verzoeker verklaarde ook dat zijn zus het losgeld voor de ontvoerders naar de snelweg van de al Bayaa-wijk bracht en dat zij haar zoon aan deze snelweg terugvond, waarna zij samen met haar zoon met de taxi naar huis terugkeerden (CGVS 3, p. 14). Verzoekers zus verklaarde echter dat zij samen met haar zoon naar huis zijn gelopen (CGVS zus, persoonlijk onderhoud 3, p. 9).

(vii.) Verzoeker legt ongeloofwaardige verklaringen af over de omstandigheden waarin deze ontvoering plaatsvond:

1. Verzoeker verklaarde dat hij in juli 2014, met zijn moeder, zijn zus en diens kinderen, op het moment van de ontvoering van H., in de wijk al Bayaa woonde. Hij verklaarde dat hij in de periode 2010-2011 enkele maanden in het huis van zijn oom B. verbleef op het huisnummer 176, straat 11 in de al Bayaa-wijk, maar dat hij al na enkele maanden een eigen huis in deze straat huurde, waar hij tot 2015 verbleef (CGVS 3, p. 9). Dit is in strijd met de verklaringen die hij bij de DVZ aflegde, volgens welke hij van 2011 tot aan zijn vertrek uit Irak in de zomer van 2015 in huis (Daar) 176 van straat (Zougag) 11 van de wijk al Bayaa woonde (DVZ verklaring, rubriek 10). Tijdens het derde interview op het CGVS gevraagd in welk huurhuis hij tot aan zijn vertrek verbleven had, verklaarde hij niet op het huisnummer te hebben gelet (CGVS 3, p. 9, 10). Dit is volstrekt ongeloofwaardig. Hij verklaarde namelijk dat hij dit huis zelf huurde (CGVS 3, p. 9). Ook zijn zus wist niet op welk huisnummer zij de laatste vier jaar woonden (CGVS zus, persoonlijk onderhoud 3, p. 5). De ongeloofwaardige verklaringen over zijn woonplaats doen vermoeden dat hij voor zijn verzoek essentiële informatie voor het CGVS achterhoudt. Het is ook zeer opvallend is dat hij minstens enkele maanden bij zijn oom woonde maar dat hij geen informatie verschaftte waarom zijn oom B. Irak verlaten had (CGVS 3, p. 11, 12). Ook zijn zus verklaarde niets van de problemen van zijn oom B. af te weten. Zij stelde enkel dat zij van één of ander iemand gehoord had dat er bedreigingen waren (CGVS zus 2, p. 2 en CGVS zus 3, p. 5, 6). Verzoekers beperkte verklaringen over zijn oom versterken het vermoeden dat hij essentiële informatie achterhoudt die essentieel is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

(viii.) Verzoekers woonstkaart en de klacht die hij bij de politie neerlegde op 27 augustus 2015 - en waarvan vermoed moet worden dat deze niet authentiek is (cf. supra) - vermelden beide dat hij in huis 176 woonde (documenten 9 en 14). Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat een woonstkaart noodzakelijk is voor het verkrijgen van een paspoort. Het paspoort dat hij neerlegde, werd uitgegeven in september 2014 (document 1). Het is niet geloofwaardig dat hij in 2014 een paspoort aanvraag met een woonstkaart die op dat moment een verkeerd adres vermeldde. Hiermee geconfronteerd, verklaarde hij dat het lang duurde om zijn woonstplaats te veranderen, hetgeen vreemd is aangezien hij verklaarde van 2011 tot 2015 in het niet nader bepaalde huurhuis te hebben gewoond. Hij verklaarde dat het geen probleem zou zijn indien hij bij de politie een verkeerd huisnummer opgaf, hetgeen evenzeer vreemd is, gelet op het persoonlijk belang dat hij had bij de correcte uitvoering van het onderzoek (CGVS 3, p. 10). Verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over hun exacte verblijfplaats in 2014 doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun beweringen over de vervolgingsfeiten die zich op deze verblijfplaats zouden hebben voorgedaan.

(ix.) Verzoekers zus legde weliswaar een klacht neer die opgesteld zou zijn naar aanleiding van de ontvoering van haar zoon H. (documenten zus 9). De bewijswaarde van Iraakse documenten is zeer gering, bovendien gaat het hier om een kopie en dit document bevat een vormelijke afwijking in de hoofding.

(x.) Verzoeker verklaarde eveneens dat hij ontvoerd werd, dat zijn zus verkracht werd en zijn grootvader werd vermoord bij een inval van de terreurgroep al Qaeda, waarna zijn familie ontheemd werd. Zijn grootmoeder overleed eveneens in de nasleep van deze gebeurtenissen. Hij legde in dit verband ook een ontheemdenkaart en overlijdensaktes van zijn grootouders neer (CGVS 2, p. 8; CGVS 3, p. 14; document 15, 16, 17). Het gaat om gebeurtenissen die in 2007 plaatsvonden, in de context van het sektarisch geweld dat deze periode kenmerkte. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie in Bagdad sinds deze periode sterk gewijzigd is. Verzoeker verbleef na deze feiten nog zeker zeven jaar in Bagdad (zij het dat hij geen duidelijkheid verschaftte over zijn

precieze verblijfplaats aldaar), dat hij er werkte en er voor zijn familieleden zorgde. Er kan niet worden aangenomen dat hij omwille van deze feiten, die dateren van 2007, een actueel risico loopt op persoonlijke vervolging door leden van al Qaeda, noch dat hij een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van een herhaling van dergelijke feiten. De overlijdensaktes van zijn grootouders vermelden inderdaad dat zijn grootouders in 2007 om het leven kwamen. Zij kunnen, gelet op verzoekers langdurige verblijf in Bagdad na 2007, allerminst volstaan om aan te tonen dat hij of zijn familieleden tot op heden persoonlijk vervolging vrezen in Bagdad.

(xi.) Verzoekers ooms, A. I., I. (O.V. ...) en A. I., B. A. I. (O.V. ...) vroegen respectievelijk in 2007 en in 2015 in België internationale bescherming aan en werden op respectievelijk 20 maart 2008 en 21 juni 2016 als vluchteling erkend. Ook zijn tantes, A. I., I. (O.V. ...), A.-I., F. A. I. (O.V. ...), en A.-I., A. A. I. (O.V. ...) vroegen in respectievelijk 2007, 2015 en 2015 internationale bescherming aan en werden in 2008, 2015 en 2016 erkend als vluchteling. Verzoeker verklaarde niet met zijn ooms en tantes te hebben meegereisd maar verklaarde slechts dat zij over een verblijfsvergunning beschikken (CGVS 1, p. 3, 4, 8). Hij verklaarde aanvankelijk dat de problemen die zijn ooms in Irak zouden hebben ervaren niet gelijkaardig waren aan die van hem en verklaarde dat het om bedreigingen en moorden ging (CGVS 2, p. 9). Later verklaarde hij dat er ook sprake was van een ontvoering van de zoon van zijn oom (CGVS 2, p. 9). Verder bevraagd over de problemen die zijn oom B. dan wel zou hebben gehad, verklaarde hij niet te weten wat zijn verhaal inhoudt (CGVS 2, p. 12). Nochtans verblijft zijn oom eveneens in België, woonde hij in Irak minstens een paar maanden bij hem in en moet wordt vermoed dat hij langer op zijn adres verbleef (CGVS 3, p. 9; cf. supra). Verzoeker verklaarde bovendien dat zijn zus en moeder tijdens hun tocht door Griekenland verzoekers oom hadden ontmoet (CGVS 2, p. 10). Hoewel verzoekers gezinsleden en die van zijn oom toch enige contacten onderhielden, was verzoeker uiterst onwetend over de lotgevallen van zijn ooms en tantes. Er kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat de asielmotieven en die van zijn ooms en tantes gelieerd zijn. Hij ontkende zelf ook enig verband tussen de asielmotieven en de redenen van de asielaanvraag van zijn ooms en tantes (CGVS 2, p. 9).

(xii.) De neergelegde medische attesten in verband met zijn zoon (documenten 19) houden op zich geen verband met de criteria, bepaald bij artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria, vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

De overige documenten (de paspoorten van verzoeker en zijn familieleden, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van verzoeker en zijn familieleden, zijn huwelijksakte, woonstkaart, ontheemdenkaart, de scheidingsakte van zijn moeder, de foto's en documenten van zijn werk en de medische documenten van zijn echtgenote) tonen verzoekers identiteit aan, doch kunnen zij geenszins een bewijs vormen voor de door hem voorgehouden vervolging in Irak. Deze documenten bevatten namelijk enkel informatie over zijn identiteit en die van zijn familieleden en bevatten geen informatie over de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Ook kunnen de documenten en foto's die verzoeker van zijn werk neerlegde (documenten 10, 11, 12) weliswaar aantonen dat verzoeker in Bagdad een functie als chauffeur had, doch hebben zij evenmin betrekking op de voorgehouden vervolgingsfeiten in Irak.

b. Beoordeling

Verzoeker voert in concreto aan dat het feit dat hij na het indienen van zijn klacht bij de politie en het verwittigen van de directeur van het bedrijf waar hij werkte niet meer heeft geïnformeerd naar de situatie, niet betekent dat hij een onverschillige houding heeft ten opzichte van zijn belagers. Hij voert aan dat de klacht die hij indiende op zijn minst als een begin van bewijs in aanmerking diende te worden genomen. Ook betoogt hij dat iemand die op de vlucht is, zo min mogelijk contact wenst te hebben met de oorzaak van zijn problemen; dit betekent niet dat deze een onverschillige houding heeft ten opzichte van zijn problemen.

Verzoeker kan door de Raad niet worden bijgetreden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker afkomstig is uit al Bayaa, een sterk sjiitische wijk waar in 2015 enkele bommen van IS explodeerden en dat de Iraakse regering en sjiitische militieën sterk optraden tegen mogelijke leden van IS. Dat, in die context, de politie een klacht van een sjiitisch persoon tegen een identificeerbare IS-terrorist niet serieus zou nemen, is niet aannemelijk (CGVS 2, p. 10). Indien verzoeker als sjiit inderdaad een klacht neerlegde tegen zijn collega die lid zou zijn van de terreurbeweging IS, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij probeert na te gaan welk gevolg er aan zijn klacht werd gegeven. Deze vrees voor zijn collega raakt immers de kern van zijn relaas en de gerechtelijke vervolging van die collega of van zijn

handlangers, zou de beweerde vrees reeds kunnen verminderen. Terecht merkt het CGVS op dat verzoeker zelfs verklaarde dat het voor hem mogelijk zou zijn om naar Irak terug te keren indien zijn belagers gearresteerd werden (CGVS 3, p. 8). Dat verzoeker, na zijn vlucht uit Irak, geen contact meer durfde op te nemen, is niet coherent met zijn eerdere verklaringen en houdt niet meer in dan een post factum-verklaring.

Al net zomin kan verzoeker afdoende verklaren waarom hij zich niet informeerde bij zijn voormalige werkgever omtrent de klacht tegen zijn collega die voor IS werkte. Hij legde ook hierover incoherente verklaringen af. Zo verklaarde hij dat hij zijn werkgever niet meer kon contacteren omdat hij niet meer over de contactgegevens beschikte; hij legde echter zelf documenten neer met daarop de website en contactgegevens van zijn werkgever. Hierop wijzigde hij zijn verklaringen en stelde hij dat hij zijn baas niet op de hoogte wilde brengen dat hij uit Irak vertrokken was.

Verder betwist verzoeker niet dat het bijzonder weinig aannemelijk is dat hij in de context van het Iraakse conflict met IS, in de periode van zijn vlucht, het bijzonder weinig aannemelijk is dat onbekenden hem zouden gevraagd hebben om opdrachten voor IS uit te voeren, ondanks dat ze wisten dat verzoeker sjiit is en zonder zich te hebben verzekerd van zijn bereidwilligheid. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt inderdaad dat meermaals werd gevraagd naar het precieze verloop van het gesprek en de concrete onderwerpen die werden besproken, alvorens zij overgingen naar het geven van deze opdracht overschakelde. Het kan inderdaad als bijzonder opmerkelijk worden beschouwd dat verzoeker hierop telkens uitermate vaag en oppervlakkig antwoordde.

Uit de informatie in het administratief dossier, blijkt dat IS in de periode 2014-2015 over verschillende 'sleeper cells' beschikte in Bagdad en dat zij er bomaanslagen uitvoerden, maar ook dat deze periode gekenmerkt werd door zeer zware veiligheidsmaatregelen en intensief onderzoek naar mogelijke terreurgroeperingen. Binnen deze context kan worden verwacht dat een terreurbeweging als de Islamitische Staat zeer omzichtig te werk zou gaan bij het rekruteren van mogelijke medewerkers in Bagdad. Verzoekers verklaring dat zijn collega, M. K. H., zonder enige reden om aan te nemen dat verzoeker zijn terreurplannen zou bijtreden, hem zou vragen hieraan deel te nemen - dit louter om financiële motieven (CGVS 2, p. 5) - is in deze context ongeloofwaardig. Dat een sektarische en sterk ideologisch getekende terreurorganisatie, die in Bagdad zeer voorzichtig te werk moet gaan, een buitenstaander bij de eerste ontmoeting vroeg om wapens en gezochte personen te smokkelen, doet inderdaad ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De onduidelijke en vage omstandigheden van verzoekers rekrutering worden ook bevestigd door het gegeven dat een sektarisch getekende terreurbeweging als de Islamitische Staat een sjiit zouden trachten te rekruteren. De sektarische zuiveringen onder IS in Irak zijn breed bekend, zoals ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde sjiitisch moslim te zijn, sprak nooit eerder met zijn collega over de regering en was niet politiek actief (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 5). Het is inderdaad weinig geloofwaardig dat een collega, die tot de soennitische strekking behoort, zonder meer zou aannemen dat hij gewillig akkoord zou gaan met het smokkelen van wapens en personen voor de terreurbeweging Islamitische Staat. Geconfronteerd met de sterke sektarische inspiratie van de terreurbeweging IS, stelde verzoeker aanvankelijk niet te weten of deze terreurbeweging een soennitische, dan wel een sjiitische basis heeft, en vertelde hij tenslotte dat het voor hen niet uitmaakt of men soennitisch of sjiitisch is, hetgeen geheel in strijd is met de informatie waarover het CGVS beschikt (CGVS 3, p. 8, 9). Het feit dat verzoeker een bewijs van de klacht neerlegde, werpt geen ander licht op deze vaststellingen. Verzoekers verklaringen zijn vaag en niet coherent met de algemene informatie over de situatie in Bagdad in deze periode. Mede gelet op de geringe bewijswaarde van Iraakse documenten, is dit document onvoldoende bewijskrachtig om hogerstaande motieven te weerleggen.

De Raad treedt dan ook het CGVS bij dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas dat aanhangers van IS zouden gepoogd hebben hem gedwongen te rekruteren.

Wat betreft de ontvoering van verzoekers neefje H. in 2014, betwist verzoeker evenmin de motieven hiervan. Verzoekers verklaring over de persoon die de ontvoerders aan de lijn kregen, stemde niet overeen met de verklaringen van verzoekers zus en verzoekers moeder (CGVS 3, p. 13, 14, vgl. CGVS zus, persoonlijk onderhoud 3, p. 8 en CGVS moeder, persoonlijk onderhoud 3, p. 2). Zijn moeder verklaarde, hiermee geconfronteerd, bovendien dat verzoeker bij dit gesprek niet aanwezig was, wat dan weer in strijd is met verzoekers verklaringen, (CGVS 3, p. 13, 14; CGVS moeder, persoonlijk onderhoud 3, p. 2). Ook over de wijze waarop verzoekers zus met haar zoontje terug naar huis keerde, werden tegenstrijdige verklaringen afgelegd (CGVS 3, p. 14, vgl. CGVS zus, persoonlijk onderhoud 3, p. 9). Ook over het adres waar zij woonden tot hun vertrek in 2015, legde verzoeker ongeloofwaardige

verklaringen af. Verzoeker verklaarde dat hij in 2010-2011 enkele maanden in het huis van zijn oom B. verbleef op het huisnummer 176, straat 11 in de al Bayaa-wijk en dat hij na enkele maanden een eigen huis in deze straat huurde, waar hij tot 2015 verbleef (CGVS 3, p. 9). Voor de DVZ verklaarde hij echter dat hij van 2011 tot aan zijn vertrek uit Irak in de zomer van 2015 in huis (Daar) 176 van straat (Zougag) 11 van de wijk al Bayaa woonde (DVZ verklaring, rubriek 10). Voor het CGVS verklaarde verzoeker niet te weten in welk huurhuis hij tot aan zijn vertrek verbleef en hij niet op het huisnummer te hebben gelet (CGVS 3, p. 9, 10). Ook zijn zus wist niet op welk huisnummer zij de laatste vier jaar woonden (CGVS zus, persoonlijk onderhoud 3, p. 5). Het CGVS leidt hieruit af dat verzoeker essentiële informatie achterhoudt.

Het CGVS ziet ook een bevestiging dat verzoeker informatie achterhoudt in de vaststelling dat hij er niet in slaagde duiding te geven waarom zijn oom B. Irak verlaten had (CGVS 3, p. 11, 12). Ook zijn zus verklaarde niets van de problemen van zijn oom B. af te weten (CGVS zus 2, p. 2 en CGVS zus 3, p. 5, 6). Verzoekers woonkaart en de klacht die hij bij de politie neerlegde op 27 augustus 2015 - waarvan vermoed moet worden dat deze niet authentiek is - vermelden beide dat hij in huis 176 woonde (documenten 9 en 14). Uit informatie in het administratief blijkt dat een woonkaart noodzakelijk is voor het verkrijgen van een paspoort. Het paspoort dat hij neerlegde, werd uitgegeven in september 2014 (document 1). Het CGVS acht niet geloofwaardig dat hij in 2014 een paspoort aanvraag met een woonkaart die op dat moment een verkeerd adres vermeldde. De ongeloofwaardige verklaringen over hun exacte verblijfplaats in 2014, doen eveneens afbreuk aan de beweringen over de vervolgingsfeiten die zich op deze verblijfplaats zouden hebben voorgedaan. Ook bevat de klacht die verzoekers zus neerlegde naar aanleiding van de ontvoering van haar zoon (documenten zus 9) een vormelijke afwijking in de hoofding.

Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift geen poging om deze motieven te weerleggen. De Raad stelt vast dat deze elementen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en sluit zich er bij aan.

Wat betreft de verkrachting van verzoekers zus en de moord op zijn grootvader door al Qaeda, waarna zijn familie ontheemd werd, oordeelde het CGVS dat deze gebeurtenissen plaatsvonden in 2007, en zich situeren in de context van het sektarisch geweld in deze periode. Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie in Bagdad sinds deze periode sterk gewijzigd is. Verzoeker verbleef hierna nog zeven jaar in Bagdad, ging werken en zorgde voor zijn familie. Dit toont niet aan dat verzoeker omwille van deze feiten, die dateren van 2007, een actueel risico loopt op persoonlijke vervolging door leden van al Qaeda, noch dat hij een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van een herhaling van dergelijke feiten. De overlijdensaktes van zijn grootouders vermelden inderdaad dat zijn grootouders in 2007 om het leven kwamen. Zij kunnen, gelet op verzoekers langdurige verblijf in Bagdad na 2007, allerminst volstaan om aan te tonen dat hij of zijn familieleden tot op heden persoonlijk vervolging vrezen in Bagdad.

In het verzoekschrift doet verzoeker geen enkele poging om deze motieven te weerleggen. Ook ter terechtzitting gevraagd of hij nog iets wenst toe te voegen omtrent deze beoordeling, verwijst verzoeker naar zijn leven in België, het school lopen van de kinderen en drukt hij de wens uit om in België te mogen blijven. Een beoordeling van deze elementen staat echter los van het verzoek om internationale bescherming en wordt in het huidige geding dan ook niet in de beoordeling betrokken.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en acht deze pertinent. De Raad treedt het CGVS dan ook bij in zijn oordeel dat de aangevoerde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Waar verzoeker nog tal van rechtsregels aanvoert in het verzoekschrift, merkt de Raad nog op dat verzoeker deze rechtsregels niet verbindt aan de elementen van het dossier en zich beperkt tot theoretische uiteenzettingen.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "UNHCR Position on Returns to Iraq", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Iraakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus (cf. het document "Asielstatistieken 2016" waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal internationale bescherming verleent aan een groot aantal Iraakse asielzoekers), er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Verzoeker toont geen persoonlijke omstandigheden aan die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

*Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.
(...)"*

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij teveel betaalde rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij teveel betaalde rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT